

KÚRIA

Bfv.II.179/2013/18.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. év október hó 10. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a X. rendű terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szegedi Városi Bíróság 6.B.231/2011/220. számú, illetőleg a Szegedi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bf.514/2012/46. számú ítéletét a X. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Szegedi Városi Bíróság a 2012. január hó 23. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 6.B.231/2011/220. számú ítéletében 17 terhelt ügyét bírálta el. E terheltek közül a X. rendű terhelt bűnösségét társtetteségben elkövetett zsarolás büntetettében [Btk.323.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont], bűnsegédként elkövetett csalás büntetettében [Btk.318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés b) pont] és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetettében [Btk.274.§ (1) bekezdés c) pont] állapította meg és ezért, valamint a Szegedi Városi Bíróság 15.B.384/2001/8. számú ítéletének próbára bocsátást kimondó rendelkezése hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetésével érintett további közokirat-hamisítás büntette [Btk.274.§ (1) bekezdés c) pont] miatt halmazati büntetésül 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Kötelezte a X. rendű terheltet kártérítés, ehhez kapcsolódó illeték, valamint bűnügyi költség megfizetésére.

A Szegedi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2012. október hó 18. napján tartott nyilvános ülésen meghozott 3.Bf.514/2012/46. számú ítéletében a Szegedi Városi Bíróság ítéletét a X. rendű terhelt tekintetében részben megváltoztatta.

X. rendű terhelt tekintetében a Szegedi Városi Bíróságon B.58/2005. szám alatt próbára bocsátás megszüntetése iránt indított büntetőügyet jelen ügytől elkülönítette és a terhelt ellen próbára bocsátás megszüntetése iránt indított eljárást megszüntette. Az első fokú ítélet próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyező és a próbára bocsátás megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzte. A próbára bocsátással érintett közokirat-hamisítás büntette [Btk.274.§ (1) bekezdés c) pont] miatt a büntetés kiszabását mellőzte. A terhelt bűnsegédként elkövetett csalás büntettként [Btk.318.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés b) pont] értékelt cselekményét bűnsegédként, társtettességben elkövetett csalás büntettné minősítette. A terhelt börtönbüntetése tartamát 3 évre, a közügyektől eltiltás tartamát 3 évre enyhítette.

Egyebekben az első fokú ítéletet e terhelt tekintetében helybenhagyta.

A Szegedi Városi Bíróság első fokú ítélete történeti tényállásában az egyes sértettek sérelmére megvalósított cselekményeket rögzítő tényállási pontokat megelőzően összegző megállapításokat tett. Ezek szerint:

I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terheltek 1997. és 2003. év közötti időszakban rendszeres haszonszerzési céllal ingatlanokkal kapcsolatos bűncselekményeket követtek el. A cselekmények minden esetben arra irányultak, hogy az idős, beteg, vagy más okból az átlagosnál kiszolgáltatottabb, jogaik érvényesítésére képtelen személyek bizalmába férkőzve, adott esetben az ügyletek mibenléte tekintetében őket megtévesztve megszerezzék a sértettek tulajdonában lévő ingatlanokat, vagy azok értékesítésére történő rábírást követően szintén tévedésbe ejtés útján azok ellenértékét. Ennek megfelelően a terheltek kifejezetten keresték a lehetőséget az ilyen személyek megismerésére, és családjukban, ismeretségi körükben is elhíresztelték, hogy az ilyen személyeket ismertessék meg velük. Amennyiben sikerült ilyen személyt megismerniük, a szóba jöhető ingatlanok megszerzésének módjában, a cselekményben való részvétel formájában előzetesen egymással és másokkal megállapodtak. A cselekmények elkövetésébe gyakran bevonták családtagjaikat, ismerőseiket, akik részben a sértettek téves tudattartalmának kialakításában, részben a cselekmények technikai lebonyolításában vállaltak szerepet, illetve ügyvédként működtek közre azok elkövetésében.

A terheltek egymás tevékenységéről tudomással bírtak, egymás magatartását kiegészítve, segítve tevékenykedtek, a bűncselekmény útján megszerzett hasznon osztoztak. I. rendű, a II. rendű és a III. rendű terheltek a sértettek többségét a K. utcában lévő, valamint a V. utcában lévő ház komfort nélküli, udvari épületében helyezték el, a tulajdonuktól megfosztott, kiszolgáltatott helyzetben lévő sértetteknek „albérleti díjat” kellett fizetniük a terheltek részére.

A Szegedi Törvényszék másodfokú ítéletében ezen összegző megállapításokat kiegészítette azzal, hogy a terheltek a sértettek szellemi és értelmi képességeikben meglévő hiányosságokat teljes mértékben kihasználva, a sértetteket tévedésben tartották, majd az egymást követő szerződésekkel őket végkép olyan helyzetbe hozták, hogy saját helyzetüket már átlátni se legyenek képesek. Az I., II. és III. rendű terheltek által a cselekmények elkövetésébe bevont családtagok és ismerősök VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű, X. rendű és XIV. rendű terheltek voltak.

A Szegedi Városi Bíróság első fokú ítéletében ezt követően 13 tényállásban konkretizálta egyes sértettekhez kapcsolódóan a terheltek marasztalása alapjául szolgáló tényállást. E tényállási pontok közül a felülvizsgálati indítvánnyal érintett X. rendű terhelte a VI., VII. és XIII. tényállási pontban érintett, azonban ez utóbbi XIII. számú tényállásrész a másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék ítéletében az első fokú ítélet tényállásából mellőzte (megállapította, hogy a korábbi próbára bocsátás megszüntetésének lehetősége elévült).

A felülvizsgálati indítvánnyal érintett, az első fokú ítélet VII. tényállási pontjában foglaltak a következőket tartalmazzák:

2003. április 9. napján dr. L. A. sértett, aki ekkor az utcán zenélt, megismerkedett a neki "N. P." és "N. T." néven bemutatkozó V. rendű és VI. rendű terhelttel, akik meghívták az V. rendű és élettársa, a sértettnek "M. D." néven bemutatkozó XIV. rendű terhelte által lakott K. utcai lakásba, majd később elvitték az I. rendű terhelte K. utcában lévő házába. A sértettnek, aki élethivatásszerűen zenélésből kívánt élni, egy, az eljárás során ismeretlenül maradt személy "Sz. A." álnéven koncertszervező menedzserként mutatkozott be, majd a sértettnek fellépési lehetőséget ígért és vele "lemezszerződést" is kötött. XIV. rendű terhelte eközben azt állította a sértettnek, hogy szerelmes belé és vele akar élni, illetve közösen építkezni a sértett Sz.-n lévő üres telkén, az V. rendű terhelte pedig azt ígérte a sértettnek, hogy 1,2 millió Ft-ért tud neki lakást szerezni, hogy addig is megoldódjanak a lakásgondjai.

A sértett 2003. április 20-án pszichés betegsége miatti rosszullet miatt kórházba került, majd innen saját felelősségére távozott, azonban április 24-én bekerült a pszichiátriai klinikára.

Ezt megelőzően a terheltek a sértettet, akin pszichés megbetegedése egyre jobban és láthatóan elhatalmasodott, 2003. április 23. napján rávették, hogy kérje ki a fenti ingatlan tulajdoni lapját. Ezt követően az I. rendű terhelte a sértett és az ingatlan adatainak fenti módon történt megszerzése után dr. K. Z.-vel elkészíttette az adásvételi szerződést, mely szerint a sértett 2003. április 23. napján 3,5 millió Ft-ért eladja a Sz.-en lévő telket a VII. rendű terhelteknek.

Ismételt kórházba kerülését követően a terheltek több alkalommal meglátogatták a sértettet, majd a hamis adásvételi szerződés elkészültét követően az I. rendű, a VII. rendű, az V. rendű és a XIV. rendű terheltek, valamint dr. H.-Zs. L. elmentek a pszichiátriai klinikára. VII. rendű terhelte a gépkocsinál maradt, a többiek pedig felkeresték a sértettet a kórteremben, és itt az I. rendű, a XIV. rendű és az V. rendű terheltek rávették a sértettet a szerződés aláírására, azt állítva neki, hogy ez a korábbi "lemezszerződéshez" kapcsolódó újabb szerződés.

A szerződést később a X. rendű és a XVIII. rendű terheltek tanúként aláírták akként, hogy tudomással bírtak arról, hogy a szerződés hamis. Dr. K. Z. a szerződést ügyvédként ellenjegyezte, majd az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés érdekében eljárta. Az így létrejött hamis szerződést 2003. április 29. napján benyújtották a földhivatalba, majd a VII. rendű terhelte az ingatlant 2003. május 4. napján 3,7 millió Ft-ért értékesítette, ez utóbbi szerződést már a XVII. rendű terhelte készítette és ügyvédként ellenjegyezte. X. rendű és a XVIII. rendű terheltek azzal, hogy a szerződést akként írták alá tanúként, hogy tudomással bírtak annak hamis voltáról, illetőleg az adás-vételi szerződés aláíráskor a sértett jelen sem volt, így közreműködtek a sértett ingatlanának jogtalan megszerzésében és abban, hogy az ingatlan-nyilvántartásba valótlan adatok kerüljenek be.

VI. rendű terhelte megtévesztő, a sértett behálózását szolgáló cselekménye (álnéven bemutatkozás) is a sértett ingatlanának későbbi megszerzését szolgálta a terhelte-társak által.

Dr. L. A. sértettre 2003. április utolsó harmadában pszichés megbetegedése következtében nagyfokú befolyásolhatóság, a mérlegelőképeség súlyos zavara volt jellemző, mely képtelenné tette nyilatkozatai következményeinek megítélésében. A sértett ingatlanának forgalmi értéke a cselekmény elkövetésekor 6,6 millió Ft volt, a terheltek a cselekményükkel ilyen összegű kárt okoztak a sértettnek.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen X. rendű terhelt és védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontjában foglalt okra hivatkozással.

Az indítvány arra irányult, hogy a Kúria a X. rendű terhelt cselekményét

- a csalás büntette vonatkozásában a Btk. 17.§ (2) bekezdés szerinti alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérletként minősítse;
- a közokirat-hamisítás büntettének - alkalmatlan eszközzel - elkövetett kísérlete okán a terhelt büntetőjogi felelősségét a maradék bűncselekmény, azaz a magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] vonatkozásában állapítsa meg;
- mindkét bűncselekmény vonatkozásában a bűnsegédi minőséget mellőzze;
- a kiszabott büntetést enyhítse, ennek körében elsődlegesen a büntetéskiszabást mellőzze, másodlagosan a halmazati büntetést enyhítse.

A közokirat-hamisítás büntette vonatkozásában az indítvány indokai a következők. Az irányadó tényállás szerint a X. rendű terhelt okirati tanúként hamisan igazolta a szerződő felek aláírásának valódiságát, tekintettel arra, hogy az eladóval nem találkozott. Az Inyvtv. 32.§ (3) bekezdése értelmében a tulajdonjogra vonatkozó ingatlan-nyilvántartási bejegyzésnek kizárólag közokirat vagy ügyvéd által ellenjegyzett magánokirat alapján van helye. Ebből az következik, hogy aki ügyvédi ellenjegyzés nélküli magánokiratra alapozottan kíván tulajdonjogra vonatkozó valótlan tény az ingatlan-nyilvántartásba, mint közokiratba bejegyeztetni, az az intellektuális közokirat-hamisítás kísérletét objektíve alkalmatlan eszközzel viszi véghez. A felülvizsgálati indítvány szerint ez a helyzet állapítható meg a X. rendű terhelt esetében. A terhelt által megvalósított elkövetési magatartás nem áll ok-okozati összefüggésben az eredmény bekövetkezésével, figyelemmel arra, hogy az ingatlannyilvántartásban ügyvédi ellenjegyzés nélküli magánokirat alapján tulajdonjog- változás bejegyzésére nem kerülhet sor. Miután az adásvételi szerződést dr. K. Z. ügyvédként ellenjegyezte, ezért a X. rendű terhelt megtévesztő közreműködése folytán jogi jelentőséggel bíró valótlan adat, tény nem került a közhiteles nyilvántartásba, hiszen az ügyvédi ellenjegyzés, mint jogi aktus tanúsította a felek személyének és nyilatkozatának hitelességét. Az okirati tanú nyilatkozata a jelen esetben joghatás kifejtésére nem volt alkalmas, a bűncselekmény a X. rendű terhelt cselekménye következtében nem válhatott befejezetté. Ezért a terhelt felelősségét kizárólag a maradék bűncselekményben, azaz a magánokirat-hamisítás vétségében lehet megállapítani.

A csalás büntette vonatkozásában az indítvány indokai a következők. Az okirat-hamisítás és annak következményei (valótlan tulajdonosváltozás) között nincs ok-okozati összefüggés, hiszen a X. rendű terhelt magatartása alkalmatlan volt az elérendő cél elérésére, így a bekövetkezett kár és a terhelti magatartás között szintén nincs ok-okozati összefüggés. Miután a X. rendű terhelt magatartása önmagában nem volt alkalmas a károkozásra, ezért az ő vonatkozásában a csalás büntette kísérleti szakban maradt. Az indítvány szerint ezért a X. rendű terhelt cselekményét alkalmatlan eszközzel elkövetett csalás kísérleteként kell minősíteni. A fentiek figyelembevételével pedig a X. rendű terhelt vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés-büntetés enyhítésének van helye. Hivatkozott még arra, hogy miután az ügyben alkalmazott anyagi jogszabályok helyett 2013. július 1-jével hatályban lépett új Büntető Törvénykönyv enyhébb következményeket előíró büntetőjogi szabályokat (feltételes szabadságra bocsátás) léptetett életbe, kérte ennek alkalmazását.

A Legfőbb Ügyészség BF.377/2013. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a felülvizsgálattal támadt mindkét bűncselekmény (csalás, közokirat-hamisítás) esetében a X. rendű terhelt büntetőjogi felelőssége részesi elkövetésként került megállapításra, ami azt jelenti, hogy cselekménye a tényállás többi részével összefüggően vizsgálandó. Az irányadó tényállás szerint a X. rendű terhelt kezdettől fogva tudta, hogy a terhelt-társak a sértett ingatlanát akarják megszerezni, ehhez nyújtott segítséget és írta alá tanúként az adásvételi szerződést. Ügyvédi ellenjegyzést követően pedig a tulajdonosváltozást bejegyezték az illetékes földhivatali nyilvántartásba, a cselekmény pedig ezzel vált befejezetté (1/2005.BPJE III/2.). A csalási cselekmény esetében ugyanez állapítható meg, a X. rendű terhelt mindvégig tisztában volt azzal, hogy a terhelt-társak a sértett ingatlanát, a sértettet megtévesztve, jogtalanul akarják megszerezni, amely bűncselekménynek az elkövetéséhez nyújtott segítséget. A cselekmény a törvényi tényállás teljes megvalósulásával befejezetté vált, így a kísérletre vonatkozó szabályok alkalmazása fogalmilag kizárt. A felülvizsgálattal nem támadott zsarolási cselekményre is figyelemmel a kiszabott büntetés ennél fogva nem törvénysértő.

Mindezekre figyelemmel az első- és másodfokú határozatok hatályában való fenntartását indítványozta.

A Kúria a Be. 420.§-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő az előterjesztett felülvizsgálati indítványt változatlan tartalommal fenntartotta. Felszólalásában kiemelte, hogy álláspontja szerint a X. rendű terhelt a VII. tényállásban foglalt bűncselekményeknek nem részese, hanem tette.

A X. rendű terhelt nem találkozott a sértettel, a X. rendű terhelt közreműködése folytán jogilag releváns valótlan adat, tény nem került a közhiteles nyilvántartásba, a bűncselekmény nem a X. rendű terhelt cselekménye folytán vált befejezetté.

A Legfőbb Ügyészség képviselője a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat fenntartotta.

A X. rendű terhelt nyilatkozatában csatlakozott a védő által elmondottakhoz.

A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416.§-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423.§ (4)-(5) bekezdések] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

A Kúria megállapítja, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelynek kizárólag a Be. 416.§-ának (1) bekezdésében meghatározott okokból van helye.

A Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

Felülvizsgálati indítványában a terhelt védője ilyen anyagi jogi szabálysértésre hivatkozott, amikor azt állította, hogy az irányadó tényállás szerint a X. rendű terhelt nem nyújtott segítséget a tettes-társaknak, az okirat-hamisítás és annak következménye - a valótlan tulajdonosváltozás - között nincs ok-okozati összefüggés, miután a terhelt okirati tanúként kifejtett magatartása alkalmatlan volt az elérendő cél elérésére, így a bekövetkezett károkozás és a terhelti cselekvőség között nem áll fenn releváns kapcsolat.

A Kúria mindenekelőtt abból indult ki, hogy a Be. 423.§-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, annak vizsgálatánál tehát, hogy a bűnösség megállapítása, vagy a cselekmény jogi minősítése törvényes-e, csak a jogerős határozatban megállapított irányadó tényállás vehető figyelembe.

A jelen ügyben az irányadó tényállást az elsőfokú ítélet összegző megállapításokat tartalmazó bevezető része (elsőfokú ítélet 21.

oldal), a felülvizsgálattal támadott VII. tényállási pont (elsőfokú ítélet 26. és 27. oldal), valamint a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet 21. oldalán írt történeti tényállás bevezető részének kiegészítése képezi.

A Kúria - a már hivatkozott tényálláshoz kötöttség folytán - kizárólag e tényállásból kiindulva vizsgálhatta a védői okfejtésben foglaltakat, vagyis azt, hogy lehet-e mondani, miszerint a X. rendű terhelt magatartása társaitól elkülönült, cselekménye társaitól elszigeteltként került megvalósításra.

Miután az eljárásban feltárt bizonyítékok a X. rendű terhelt védekezését megcáfolták, a bíróságok tényként állapították meg, hogy az I., II. és III. rendű terheltek, akik rendszeres haszonszerzési célzattal ingatlanokkal kapcsolatos bűncselekményeket követtek el, e cselekmények elkövetésébe gyakran bevontak családtagokat, ismerősöket - köztük a X. rendű terheltet is -, akik többek között a cselekmények technikai lebonyolításában vállaltak szerepet. Tényként került az is megállapításra, hogy a X. rendű terhelt azzal, hogy a dr. L. A. sértett tulajdonát képező ingatlan adásvételi szerződését úgy írta alá tanúként, hogy tudomása volt annak hamis voltáról, illetőleg a szerződés aláírásakor a sértett nem is volt jelen, közreműködött a sértett ingatlanának jogtalan megszerzésében és abban, hogy az ingatlan-nyilvántartásba valótlan adatok kerüljenek.

A Kúria álláspontja szerint ezek a tények elegendőek annak a megállapításához, hogy a VII. tényállási pontban rögzített cselekmény elkövetői - köztük a X. rendű terhelt - között szándék-egybekapcsolódás állt fenn. Amint azt az első fokú ítélet indokolása is tartalmazza (első fokú ítélet 85. oldal 2. bekezdés), a X. rendű terhelt tisztában volt azzal, hogy a hamis szerződés tanúkénti aláírásával bűncselekményt követ el, a tényállás egésze tükrében az is megállapítható, hogy tisztában volt azzal is, miszerint a terhelt-társak a sértett ingatlanját akarják jogtalanul megszerezni, a sértett megtévesztésével, amihez ő úgy nyújtott segítséget, hogy aláírta tanúként a hamis adásvételi szerződést. Tisztában volt terhelt-társai szándékával, hisz az irányadó tényállás szerint azért került sor a bevonására, hogy a cselekmény megvalósítása eredményes legyen, terhelt-társai tevékenységét támogatandó ahhoz segítséget is nyújtott. Az adásvételi szerződést ügyvéd ellenjegyezte, majd az illetékes földhivatal - a szerződés benyújtását követően - a tulajdonosváltozást a nyilvántartáson átvezette. Ekként egyértelműen fennáll az ok-okozati összefüggés mind az okirat-hamisítás és annak következménye (valótlan tulajdonosváltozás), mind a terhelt magatartása és a kár bekövetkezése között.

A Kúria a védőnek a jogi érveit tehát nem fogadta el, mert a X. rendű terhelt magatartását önállóan, mintegy a tényállás egészét

figyelmen kívül hagyva értékelte. Az eljáró bíróságok ekként az irányadó tényálláshoz képest nem sértettek anyagi jogszabályt a X. rendű terhelt büntetőjogi felelősségének megállapításakor, sem a terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése során. A helyes minősítést támasztja alá az 1/2005. BPJE III/2. pontjában foglaltak, melynek értelmében minthogy az ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés írásba foglalása kötelező, a tulajdonjogot pedig annak ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése keletkezteti, a szükségszerűen hamis-magánokiratnak a földhivatali bejegyzés kieszközlése végett való elkerülhetetlen benyújtása folytán az elkövető megvalósítja a Btk. 274.§-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt közokirat-hamisítás büntettét is, mely a csalással bűnhalmazatban állapítandó meg.

A Kúria a védő érveit azért sem osztotta, mert a X. rendű terhelt esetében mind a közokirat-hamisítást, mind a csalást megvalósító cselekmény esetében a helyes minősítésnek - a védő által megjelölt tettesi elkövetési alakzattal szemben - a bűnsegédi megjelölést tartotta. A Btk. 274.§-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetési magatartása ugyanis csak az a közreműködés, amelynek eredményeként az arra feljogosított hivatalos személy - a tévedése folytán - a valótlan adatokat a közokiratba foglalja. Minden más közreműködés, valójában e tettesi magatartást mozdítja elő és ahhoz kapcsolódó bűnsegélyként értékelhető. Ebből, és a tényállásból megállapítható szándék-egybekapcsolódásból következően a X. rendű terhelt a csalás cselekményéhez is bűnsegédletet nyújtott.

Miután a cselekmény a törvényi tényállás teljes megvalósulásával befejezetté vált, ennek okán helyesen állapította meg a Legfőbb Ügyészség, hogy a kísérletre - tehát az alkalmatlan kísérletre - vonatkozó szabályok alkalmazása fogalmilag kizárt.

A Be. 416.§-ának (1) bekezdés b) pontja értelmében a jogerős ítéletben kiszabott büntetés felülvizsgálatára csak akkor van lehetőség, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályainak megsértése miatt került sor törvénysértő büntetés kiszabására. Miután a minősítés törvényes, és más anyagi jogszabálysértés sem történt, a kiszabott büntetés mértékét a Kúria nem vizsgálhatta.

A Kúria a védő nyilvános ülésen elhangzott indítványa okán rámutat, hogy a Be. 423.§-ának (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati indítványt - néhány, a törvényben tételesen meghatározott kivételtől eltekintve - a megtámadott határozat meghozatalakor hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni. A X. rendű terhelt ügyében a törvényileg megjelölt kivételt teremtő okok (Be. 416.§ (1) bekezdés e) és f) pontja) nem merültek fel, ezért kizárólag az elbíráláskor hatályban volt anyagi jogi előírások alkalmazhatók, a jogerős ítélet meghozatala után hatályba lépett enyhébb jogi előírások nem.

Ezért a Kúria - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423.§-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatát pedig a Be. 416.§ (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb

indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. október hó 10.

*Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Krecsik Eldoróda s.k.
előadó bíró, Dr. Feleky István s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

*tisztviselő
Bné*